

uforfærdet Mod, og i den stærke Bevidsthed af at handle med Gud i Pagt, møder hun Døden.

Paa denne Maade giver Gunvor Thorsdatter-Mor til Hærø, Livet hen til Frelse for sine Børn. Hun kan ikke ende smukkere og mere i Overensstemmelse med sig selv og sit store Naturanlæg.

En anden Sag havde det jo været, om Forfatterinden havde tildelt hende Livets Lykke, thi vel var Gunvor ætled til at leve Livet saa stort, at hendes Omgivelser kunde have draget den gode Lærdom af hende, og da Fru Elin er gammel og træt, havde det været nok saa herligt, om Gunvor var bleven hendes Efterleverske istedenfor, som nu, det omvendte sker. Der staar desuden i Fortællingens Baggrund en Skikkelse, ved Navn Enekiël, en storættet stout Gut, som har gode Betingelser for at kunne blive hende en passende Brudgom, især da han elsker hende, — nu bliver hans Skæbne den at bære Bruden til Gravkamret, men vi havde undt ham en større Lod.

Bogen har som et Slags Forspil — et indledende Sangkor, der minder stærkt om „Højsangen“ — minder og andre Steder i Bogen om det samme, og kanske lidt for stærkt. Det er imidlertid smukt, thi det kommer fra en dyb poesifuld Baggrund, og er endnu ren, uforfalsket Poesi, — men Forfatterinden maa dog være varsom med dens Anvendelse, thi det kan, inden hun ser sig for, blive til Maner, og da forvandler det smukke Blomsterflor sig til visnet Løv, der ikke mere udtrykker Tanker, men blot klingende Ord.

Hendes Sprog er i sig selv smukt, men da det har Poesiens Fylde saa nær ind paa sig, fremtræder det næsten altid i en vil Indhylling af denne og bliver derved uklart. Men da dette jo i Sandhed kun er at anse som en *embarras de richesse*, kan der overfor en saa energisk Natur som Forfatterinden ikke være nogen Fare. Hun vil frem, og hun vil ikke vige for nogen Hindring, som hun i sig selv kan fjerne.

Alvilda Prydts udgav for to Aar siden en Bog, som hun kaldte „Bellis“. Det var en Samling af Billeder fra Syd og Nord, et fint smukt Arbejde, der betegnede en ikke ringe Fremgang fra hendes førudkomne Bøger. Den fik ingen Anmeldelse hernede, og det burde den have haft. Alvilda Prydts er et Talent, som det er af Interesse at følge, thi der gaar gennem ethvert af hendes Arbejder den sølverne Traad, som hedder Idealitet, og den skal man vogte vel.

Der blev nu ogsaa i dette Aar tilstaaet hende Statsunderstøttelse af Storthinget, og den var i Sandhed fortjent — den vil sikkert og give sine gode Renter, thi hun er et ejendommeligt Forfatteræmne, og hvor mange nye Arbejdere, der end hvert Aar